

A HALÁL UTOLSÓ ÉNEKE.

Alkonyodik.
Meggyújtom im a mécset
És az igét nehéz ábráival
Megfejttem, hogy megértсед.
Lásd ez volt: Mentél és ők elmaradtak,
És ez lesz: Mennek és te elmaradsz,
Egy óra, amit elmulatnak,
Egy óra, amit elhaladsz.
A nyugovásról elsodort az élet:
Ez volt a szüületésed
S a halálod:
Hogy a hajnali holnap lekésed,
S a nyugodalmat megtalálod,

MONOSTORI HUGÓ.

MAGYAR PUSZTÁN.

Uratlan puszták, nagy halottak,
Jaj nagy halottak, temetetlen,
Uratlan puszták, elhagyottak,
A régi tarló bevetetlen,
A régi tarló nem terem,
A régi csonk nem sarjad újra,
Dudván, gazul nő, elvadulva
És bosszút áll az emberen.
Itt-ott falu lapult a sárba
A puszta kastély álmát lesve,
Mint vert paraszt, parancsra várva,
Félőn: Átkozza, vagy szeresse.
A régi szolga felfigyel,
Döbbenve érzi nagy szabadját
És sír, mert mégis élni kell
És sír, mert fél, hogy másnak adják.
Az elbitangult föld felett
Új úrnak ül a gond, az inség
S a régi, fáradt emberek
Mesélik a volt gazda kincsét.
A gond, a vert paraszt keserve
Borzong a dült tetők alatt
S az elhagyott tarlón a szél arat.
Kacagva, sírva, énekelve.

MONOSTORI HUGÓ.

SZÍVEDTŐL SZIVEMIG.

Ó, nézd a végtelen két messze partját:
Zenit, Nadir, közöttük a világ,
Roppant szeráfok szédült messze tartják,
Ölelni csak az Isten éri át.

Mert végtelen, ha végtelenhez indul,
Időtlen út, egy élet rá kevés,
Sorsunk világ, az ég határain túl,
Az útja végtelen: Egy ölelés.

MONOSTORI HUGÓ.

ISTEN GONDJÁN.

Be jó lehet Istennek lenni
Sokat akarni, sokat tenni,
Az égbe új világot vetni,
S ha megfogant, nagyon szeretni.

Be jó lehet Istennek lenni,
Virágnak cífra gúnyát venni
Mezőre zöld subát teríteni
S a gyenge sarjút megsegíteni,

Hogy ami messze ül a mélyen,
Egyszer az is napfényre érjen
És nőjön biztatón alatta:
Legyen szép, mert az Isten adta.

A sorsom szikre vert palánta,
Napfény se kelti, szél se szántja,
Rossz földön, fáradt kéz vetette
Az Isten mégis észrevette.

MONOSTORI HUGÓ.

ÚJ CSODÁÉRT.

Tégy új csodát nekünk Uram:
Vedd vissza tőlünk a csodákat,
Áldd meg halállal, aki vak
És boldoguljon, aki láthat.

Áldd meg a törtetők hitét,
Ne légy a térdeplők hitével,
Hiába zsoltárok, misék:
Magát imádja, aki térdel.

Áldd meg a boldogok hitét,
Akkik dalolnak és ölelnek
És így imádnak: Élmi szép,
S áldásukból Tiéd a gyermek

Tégy új csodát nekünk Uram;
Vedd vissza tőlünk a csodákat,
Hirdesd, hogy mától búcsu van,
Nincs több bűn, nem kell több bocsánat.

MONOSTORI HUGÓ.

MESSIÁSOK.

Őt nyugózták az ó kövek,
Kincsés oltárok, régi rendek,
S a kis Názáretből jövet
Új, nagy világokat teremtett.

Megátkozták a templomok.
A trónusok, a régi százaú
És ment a nagy megátkozott
Meghalni, győzni, messiásnak.

S örök időkön így marad:
Az új igén a régi átok,
Örökkön harcban állanak
Az ó kövek s a messiások.

(Budapest.)

MONOSTORI HUGÓ.